

Arrest

nr. 123 168 van 28 april 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 29 november 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U werd geboren op 10 april 1973 in Grozny (republiek Tsjetsjenië). U woonde samen met uw familie in het dorp Kerla-Yurt (Groznenskiy district, Tsjetsjenië).

In 1997, toen u zich in de republiek Ingoesjetië bevond, raakte u er betrokken in een vechtpartij met een inwoner die u niet kende. Deze persoon had echter familie die werkzaam was bij de Ingoesjetische RUBOP (Regionaal Directoraat voor de Strijd tegen Georganiseerde Misdad), waarna de Ingoesjetische autoriteiten een strafzaak tegen u opstartten en u in opsporing plaatsten. De Ingoesjetische RUBOP zou tevens uw naam als medeplichtige van een vechtpartij hebben doorgegeven aan de Tsjetsjeense RUBOP.

Van 1999 tot april 2001 nam u deel aan de strijd in het kader van de tweede Tsjetsjeense oorlog. Tot 2003 leende u uw wagen soms uit aan uw vriend (K.A.), die emir was van een rebellenbeweging. In november 2001 werd u aangehouden door de Russische Veiligheidsdienst (FSB) aan een controlepost in Znamensk (Nadterechniy district, Tsjetsjenië) en vervolgens zes dagen vastgehouden. Tijdens uw vasthouding werd u gefolterd en ondervraagd over uw activiteiten als voormalig strijder en over de rebellen die u kende. U werd vrijgelaten nadat uw familie 1000 euro en twee wapens betaalde voor uw vrijlating.

In 2001 werd tevens een strafzaak tegen u opgestart door de Tsjetsjeense RUBOP, wegens uw betrokkenheid bij een illegale groepering, die nog steeds lopende is en omwille waarvan u officieel wordt opgespoord door de Tsjetsjeense autoriteiten.

In 2003 werd u opnieuw door de FSB op diezelfde controlepost aangehouden en vervolgens twee dagen vastgehouden. Opnieuw werd u gefolterd en ondervraagd over uw activiteiten als strijder en over andere rebellen. U werd vrijgelaten nadat uw familie 1000 euro voor uw vrijlating betaalde.

U had inmiddels een relatie met een ongehuwde vrouw. Toen haar familie op de hoogte geraakte van jullie relatie eiste zij dat jullie zouden huwen, waarna u met haar huwde in januari 2004.

In maart 2004 verliet u haar echter. Sindsdien is haar familie uit op wraak. Ze willen u ofwel slaan, ofwel doden, ofwel publiekelijk ten schande brengen.

In mei of in de zomer van 2005 werd u bij u thuis in Kerla-Yurt aangehouden door de politie van het Groznenskiy district en vervolgens vijf tot zeven dagen vastgehouden. U werd gefolterd en ondervraagd over een gewapende overval op militairen die had plaatsgevonden. U werd vrijgelaten nadat uw familie 1500 of 2000\$ voor uw vrijlating betaalde.

In 2006 huwde u traditioneel en op 20 april 2007 officieel met (M.M.) (O.V. 6.526.928), die samen bij u in Kerla-Yurt introk.

In december 2007 werd u bij u thuis opnieuw aangehouden door de politie van het Groznenskiy district en vervolgens vijf of tien dagen vastgehouden. U werd ondervraagd over rebellen en alweer gefolterd. U werd vrijgelaten nadat uw familie 200.000 roebel voor uw vrijlating betaalde.

In augustus 2008 werd u ten slotte een laatste keer aangehouden, opnieuw door de politie van het Groznenskiy district, en vervolgens twee tot drie dagen vastgehouden. Tijdens uw vasthouding werd u gevraagd om samen te werken met de politie door informatie te verzamelen. U werd vrijgelaten nadat uw familie 5000\$ betaalde voor uw vrijlating.

U was de situatie moe geworden en zag geen andere uitweg meer dan te vluchten, daar u zich omwille hiervan telkens verborgen diende te houden door regelmatig bij familieleden of burens te overnachten. Op 9 november 2008 reisde u vervolgens naar Polen waar u op 12 november 2008 een eerste asielaanvraag indiende.

Tijdens uw verblijf in Polen vernam u van uw zus dat uw familie bezocht werd door medewerkers van de Tsjetsjeense RUBOP, die op zoek waren naar u, en dat zij op de hoogte bleken te zijn van het feit dat u zich in Polen bevond.

U doorliep uw asielpcedure in Polen niet en keerde vervolgens in mei 2009 terug naar uw woonst in Tsjetsjenië, waar u iets meer dan een week verbleef.

Uw echtgenote, (M.M.) (O.V. 6.526.928), verbleef inmiddels niet meer bij u thuis en u onderhield geen contact meer met haar.

Op 13 november 2009 diende uw echtgenote een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties.

Na uw verblijf in Tsjetsjenië trok u in bij uw oom in de provincie Rostov (Rusland). Per wagen reisde u echter nog regelmatig van Rostov naar Tsjetsjenië om er uw familieleden te bezoeken.

Eind 2011 vernam u van uw kennissen, onder wie één tewerk gesteld is bij de politie van het Groznenskiy district, dat de autoriteiten op de hoogte waren geraakt van uw verblijf in Rostov.

Eind 2011 of begin 2012 werd u tevens opgebeld door een rechercheur van de politie van het Groznenskiy district die u beval zich aan te melden voor een verhoor. I

n augustus 2012 keerde u opnieuw naar Tsjetsjenië, waar u soms thuis en soms bij andere familieleden overnachtte, totdat u eind augustus 2012 uw land van herkomst een tweede keer ontvluchtte. Per wagen reisde u naar Oekraïne, waar u vervolgens een tijd te voet bent gegaan om de Oekraïens-Tsjechische of de Oekraïens-Slovaakse grens over te steken, waarna u overstapte in een andere wagen, waarmee u naar België reisde.

Op 5 september 2012 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties.

Nadat u vernam dat uw vrouw, (M.M.) (O.V. 6.526.928), zich met uw kinderen in Frankrijk bevond, reisde u naar Frankrijk, waar u op 24 oktober 2012 eveneens een asielaanvraag indiende.

U werd vervolgens door de Franse autoriteiten teruggestuurd naar België, daar België overeenkomstig de Dublin II-verordening van de Raad van de Europese Unie verantwoordelijk werd geacht voor de behandeling van uw asielaanvraag.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw rijbewijs, uw huwelijksakte en een convocatie op uw naam.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk.

Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten, omdat u in Tsjetsjenië problemen kende met de autoriteiten, omdat u betrokken was bij het verzet tijdens de tweede Tsjetsjeense oorlog.

Daarnaast werd u eveneens vervolgd door de autoriteiten van de republiek Ingoesjetië, omwille van een conflict dat u er met een inwoner hebt gehad.

Ten slotte kende u in Tsjetsjenië ook problemen met de familie van uw eerste vrouw.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielaanvraag aannemelijk te maken.

Eerst en vooral dient te worden opgemerkt dat uw gedrag niet in overeenstemming kan gebracht worden met uw verklaarde vrees voor vervolging door de autoriteiten in uw herkomstland.

U verklaarde uw herkomstland voor het eerst te zijn ontvlucht op 9 november 2008, omdat u in Tsjetsjenië problemen kende met de autoriteiten.

Zo werd u eens in 2001, in 2003, in 2005, in 2007 en een laatste keer in augustus 2008, aangehouden en vastgehouden door de autoriteiten aldaar. U werd telkens ernstig gefolterd en onder meer ondervraagd over uw activiteiten als voormalig strijder en uw banden met rebellen. U werd telkens vrijgelaten nadat u door uw familieleden werd vrijgekocht.

U verklaarde bovendien in dit verband dat sinds 2001 een strafzaak tegen u werd aangespannen door de Tsjetsjeense autoriteiten, wegens uw betrokkenheid bij een illegale groepering, die nog niet werd afgesloten en u omwille hiervan in de Tsjetsjeense republiek officieel wordt opgespoord. Daarnaast werd u ook door de Ingoesjetische autoriteiten in opsporing geplaatst en strafrechtelijk vervolgd, naar aanleiding van een conflict dat u daar met een inwoner hebt gehad in 1997. De Ingoesjetische autoriteiten zouden in dit verband uw naam als medeplichtige van een vechtpartij aan de Tsjetsjeense autoriteiten hebben doorgegeven.

U was de situatie moe geworden en zag geen andere uitweg meer dan te vluchten, daar u zich omwille van deze problemen telkens verborgen diende te houden door in Tsjetsjenië regelmatig bij familieleden of burens te overnachten (CGVS, p. 3-6, 9-10, 14, 18-19, 16-22, 24).

U reisde vervolgens naar Polen waar u op 12 november 2008 een eerste asielaanvraag indiende (CGVS, p. 3).

Tijdens uw verblijf in Polen vernam u van uw zus dat uw familie bezocht werd door medewerkers van de Tsjetsjeense RUBOP (Regionaal Directoraat voor de Strijd tegen Georganiseerde Misdaad), die op zoek waren naar u, en dat zij op de hoogte bleken te zijn van het feit dat u zich in Polen bevond.

U doorliep uw asielprocedure in Polen niet en keerde vervolgens in mei 2009 terug naar uw woonst in Tsjetsjenië, waar u iets meer dan een week verbleef. Nadien trok u in bij uw oom in de provincie Rostov (Rusland).

Per wagen reisde u echter nog regelmatig van Rostov naar Tsjetsjenië om er uw familieleden te bezoeken. Eind 2011 vernam u van uw kennissen, onder wie één tewerk gesteld is bij de politie van het Groznenskiy district, dat de autoriteiten op de hoogte waren geraakt van uw verblijf in Rostov.

Eind 2011 of begin 2012 werd u tevens opgebeld door een rechercheur van de politie van het Groznenskiy district die u beval zich aan te melden voor een verhoor.

Voor u uw land van herkomst eind augustus 2012 een tweede keer ontvluchtte verbleef u nog een halve maand in Tsjetsjenië, waar u soms bij u thuis en soms bij andere familieleden overnachtte (CGVS, p. 3-7, 15).

Welnu, er moet opgemerkt worden dat uw gedrag in ernstige mate afbreuk doet aan de aannemelijkheid van de ernst van uw verklaarde vrees ten opzichte van uw herkomstland. U verklaarde immers uw land

van herkomst de eerste keer te zijn ontvlucht, omdat u in Tsjetsjenië onophoudelijk werd vervolgd door de autoriteiten, omdat u ook door de Ingoesjetische ordediensten werd opgespoord en vervolgd, en u zich omwille hiervan telkens verborgen diende te houden door bij familieleden of burens te overnachten (CGVS, p. 4-6, 14, 16-22).

Nadat u zich vervolgens bij de Poolse asielinstanties op internationale bescherming hebt beroepen, hebt u uw asielpcedure er echter niet doorlopen en bent u reeds na iets meer dan een half jaar teruggekeerd naar uw herkomstland, toen u zich eerst naar uw woonplaats in Tsjetsjenië, waar u steeds hebt gewoond, begaf (CGVS, p. 2-5).

U verklaarde weliswaar dat u slechts iets meer dan een week in Tsjetsjenië verbleef en vervolgens naar Rostov reisde, waar u bij uw oom introk.

Toch is het niet aannemelijk, gelet op de ernst van de door u verklaarde vrees ten aanzien van uw autoriteiten, dat u nog het risico nam om voor uw intrek in Rostov eerst nog langs uw woonplaats in Tsjetsjenië te gaan waar u bovendien bij u thuis overnachtte en zich bijgevolg niet in het bijzonder verborgen hield, te meer aangezien u eveneens verklaarde dat u tijdens uw verblijf in Polen van uw zus vernam dat uw familie in Tsjetsjenië bezocht werd door medewerkers van de autoriteiten, die er op zoek waren naar u, en dat zij zelfs op de hoogte bleken te zijn van het feit dat u zich in Polen bevond, omwille waarvan u Polen had verlaten.

Dat u in deze omstandigheden het risico nam om net naar die plaats terug te gaan, van waar u eerder was gevlucht en waar de autoriteiten u nog steeds actief bleken te zoeken, waar u vervolgens op uw eigen adres verbleef, haalt de ernst van de door u verklaarde vrees ten aanzien van diezelfde autoriteiten ernstig onderuit (CGVS, p. 3-5).

U verklaarde verder dat u bij uw terugkeer naar uw herkomstland voornamelijk bij uw oom in Rostov hebt verbleven.

Dat u zich bij uw terugkeer op een andere plaats in de Russische Federatie hebt gevestigd, neemt echter niet weg dat u in de door u omschreven omstandigheden – u werd officieel opgespoord door de Tsjetsjeense en Ingoesjetische autoriteiten en uw autoriteiten waren er zelfs in geslaagd te achterhalen dat u zich in Polen had gevestigd (CGVS, p. 3-4, 9-10, 14, 18, 22) – hiermee nog steeds een erg groot risico nam, wat evenmin in overeenstemming kan worden gebracht met uw verklaarde vrees ten opzichte van uw herkomstland.

Meer nog verklaarde u tijdens uw verblijf in Rostov nog regelmatig per wagen naar Tsjetsjenië te hebben gereisd om er uw familie te bezoeken.

Bovendien zou u voor uw tweede vlucht uit uw herkomstland in augustus 2012 eerst nog een halve maand in Tsjetsjenië hebben verbleven, toen u zowel bij u thuis als bij uw familieleden overnachtte (CGVS, p. 5-6).

Dit laatste is des te opmerkelijker aangezien u verklaarde dat u eind 2011 van uw kennissen vernam dat de autoriteiten in Tsjetsjenië ook op de hoogte waren geraakt van uw verblijf in Rostov en u diezelfde tijd werd opgebeld door een rechercheur van het Groznenskiy district, uw woonplaats in Tsjetsjenië, die u beval zich aan te bieden voor een verhoor (CGVS, p. 6-7).

Er dient bijgevolg te worden besloten dat uw vrijwillige terugkeer vanuit Polen, waar u een asielpcedure had lopen, naar uw herkomstland, en in het bijzonder uw herhaaldelijke terugkeer naar uw woonplaats in Tsjetsjenië, en uw daaropvolgend verblijf in uw land van herkomst van meer dan drie jaar, de geloofwaardigheid van de door u verklaarde vrees voor vervolging vanwege de autoriteiten in uw herkomstland op ernstige wijze aantast, wat tevens de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnt.

Daarnaast verklaarde u dat u in 2008 nog een Russisch internationaal paspoort werd uitgereikt (CGVS, p. 12-13), hetgeen u persoonlijk hebt afgehaald, wat eveneens niet te rijmen valt met de door u verklaarde vrees ten opzichte van de autoriteiten van uw land van herkomst.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat elke aanvraag van een Russisch staatsburger tot het verkrijgen van een internationaal paspoort aan de Russische veiligheidsdienst FSB wordt voorgelegd. Mocht u in Tsjetsjenië opgespoord worden – u beweerde dat u zowel in Tsjetsjenië als in Ingoesjetië officieel opgespoord wordt/werd (CGVS, p. 9-10, 14, 18, 22, 24), kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw autoriteiten u niet zomaar een internationaal paspoort zouden afleveren waarmee u het land zou kunnen verlaten.

Dat u uw internationaal paspoort niet zelf aanvroeg, maar dit via een kennis van een dorpsgenoot die op de paspoortdienst werkte, regelde (CGVS, p. 13), neemt niet weg dat het werd opgesteld onder uw persoonsgegevens.

Het feit dat u zo kenbaar maakte aan de autoriteiten van uw land van herkomst, die u officieel opspoorden, dat u van plan was het land te verlaten, valt bijgevolg evenmin te verzoenen met de door u aangehaalde vrees ten opzichte van diezelfde autoriteiten.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd.

Verder wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnd, daar u onaannemelijk vage, inconsistente en tegenstrijdige verklaringen aflegde met betrekking tot uw verklaarde problemen met de autoriteiten in Tsjetsjenië.

Zo verklaarde u aanvankelijk dat u in Tsjetsjenië drie tot vier tot vijf keer in totaal werd aangehouden. Daarna verklaarde u dan weer dat u zelfs zes of misschien zeven keer in totaal werd aangehouden (CGVS, p. 16).

Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) vermeldde u daarentegen tot twee keer toe dat u vier keer werd aangehouden, namelijk in 2001, in 2003, in 2007 en in 2008 (DVZ, vragenlijst, vraag 3.1 en 3.5). Toen u werd gewezen op uw eerdere verklaring op de DVZ dat u slechts vier keer werd aangehouden, antwoordde u dat u toen niet uitdrukkelijk werd gevraagd hoeveel keer u werd aangehouden en u vervolgde dat u vier tot vijf keer in totaal werd aangehouden, hoewel u niet wist hoeveel keer u precies werd aangehouden (CGVS, p. 16).

Dit neemt nog steeds niet weg dat u op de DVZ tot twee keer toe slechts vier aanhoudingen vermeldde en beschreef.

Op het Commissariaat-generaal vermeldde u dat u, behoudens in 2001, in 2003, in 2007 en in 2008, ook in mei of in de zomer van 2005 werd aangehouden door de politie van het Groznenskiy district, toen u maar liefst vijf tot zeven dagen werd vastgehouden en hierbij opnieuw ernstig werd gefolterd (CGVS, p. 19-20).

Het is uiterst merkwaardig dat u op de DVZ geen enkele melding maakte van deze aanhouding, doch er wel tot twee keer toe uw vier overige aanhoudingen opsomde (DVZ, vragenlijst, vraag 3.1 en 3.5). Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u verder dat u in november 2001 een eerste keer en in 2003 een tweede keer door de Russische Veiligheidsdienst (FSB) werd aangehouden, telkens aan een controlepost, en dat u bij uw eerste aanhouding zes dagen lang werd vastgehouden en bij uw tweede aanhouding na twee dagen werd vrijgelaten (CGVS, p. 16-17).

Op de DVZ verklaarde u daarentegen dat u bij uw eerste aanhouding in 2001 twee dagen lang werd vastgehouden en bij uw tweede aanhouding in 2003 pas na zes dagen werd vrijgelaten (DVZ, vragenlijst, vraag 3.1).

Toen u werd gewezen op uw eerdere verklaring op de DVZ, antwoordde u dat u het toen misschien verkeerd had gezegd en herhaalde u dat u de eerste keer zes dagen werd vastgehouden en de tweede keer na twee dagen werd vrijgelaten (CGVS, p. 17), wat deze vastgestelde tegenstrijdigheid enkel bevestigt.

Daarnaast wist u niet hoe lang u precies werd vastgehouden na uw derde aanhouding door de politie van het Groznenskiy district in 2003. U verklaarde dat u toen vijf tot zes tot zeven dagen werd vastgehouden, maar dat u het zich niet precies herinnert (CGVS, p. 19).

U wist evenmin hoe lang u precies werd vastgehouden na uw vierde aanhouding door de politie van het Groznenskiy district in december 2007. U verklaarde immers dat u toen ofwel vijf ofwel tien dagen werd vastgehouden. U gaf aan dat u toen alleszins lang werd vastgehouden (CGVS, p. 20). Nadien verklaarde u dan weer dat u toen vijf tot zes tot zeven dagen werd vastgehouden (CGVS, p. 21).

Op de DVZ verklaarde u nog dat u in 2007 tien dagen werd vastgehouden door de politie van Grozny (DVZ, vragenlijst, vraag 3.1). Verder verklaarde u dat u na uw laatste aanhouding eind augustus 2008, toen u opnieuw werd aangehouden door de politie van het Groznyenskiy district, niet lang werd vastgehouden, namelijk twee tot drie dagen, hoewel u dit zich niet precies herinnerde (CGVS, p. 21). Op de DVZ verklaarde u daarentegen dat u in 2008 maar liefst tien dagen werd vastgehouden door de politie van Grozny (DVZ, vragenlijst, vraag 3.1).

Toen u werd geconfronteerd met uw eerdere verklaring op de DVZ, antwoordde u dat u na één van uw aanhoudingen door de politie van het Groznenskiy district tien dagen werd vastgehouden, maar u herinnerde zich niet meer wanneer dit gebeurde (CGVS, p. 21-22), wat ook deze vastgestelde tegenstrijdigheid geenszins opheft. Zij bovendien opgemerkt dat u op de DVZ verklaarde dat u zowel na uw aanhouding in 2007 als na uw aanhouding in 2008, d.i. na twee aanhoudingen, tien dagen werd vastgehouden (DVZ, vragenlijst, vraag 3.1).

Voorts verklaarde u dat uw familie u na uw eerste aanhouding in november 2001 kon vrijkopen door 1000 euro en twee wapens te betalen. Ook voor uw vrijlating na uw tweede aanhouding in 2003 diende uw familie 1000 euro te betalen, hoewel u verklaarde de precieze bedragen niet te kennen (CGVS, p. 19).

Verder verklaarde u dat uw familie u na uw vierde aanhouding in december 2007 kon vrijkopen na het betalen van een bedrag van 200.000 roebel en na uw laatste aanhouding in augustus 2008, na het betalen van 5000 dollar (CGVS, p. 21-22).

Op de DVZ verklaarde u daarentegen dat uw familie u in 2001 een eerste keer kon vrijkopen door 1000 dollar te betalen, een tweede keer in 2003 voor 3000 dollar, na uw aanhouding in 2007 voor 5000 dollar en na uw laatste aanhouding in 2008 voor 200.000 roebel (DVZ, vragenlijst, vraag 3.5), wat niet in

overeenstemming kan worden gebracht met uw verklaringen op het Commissariaat-generaal hieromtrent.

Toen u werd gewezen op het feit dat u op de DVZ andere bedragen opgaf die uw familie na uw verscheidene aanhoudingen diende te betalen, antwoordde u dat dit niet is uitgesloten en dat u de juiste volgorde waarop de verschillende borgsommen werd betaald niet kent (CGVS, p. 22), wat echter geen verschoonbare uitleg biedt voor de verschillende versies in uw verklaringen hieromtrent.

Daar deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kan redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hieromtrent gedetailleerde, consistente en coherente verklaringen aflegde, wat in casu niet het geval was.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaarde problemen met de autoriteiten in Tsjetsjenië verder onderuit gehaald.

Aangaande de convocatie op uw naam, die u neerlegde ter staving van uw asielrelaas en luidens dewelke u zich op 15 april 2013 diende aan te bieden bij de politie van het Sunzhenskiy district (Tsjetsjenië) in hoedanigheid van beschuldigde, dient te worden opgemerkt dat dit document enkel een ondersteunende werking kan hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten.

Gelet op bovenstaande argumenten, kan dit document nog weinig ondersteuning bieden.

Daarnaast werden enkele vormelijke elementen opgemerkt die ernstig twijfel doen rijzen over de authenticiteit van deze convocatie.

Zo ontbreekt op deze convocatie de hoofding met de naam en de gegevens van de uitreikingsinstantie in de linkerbovenhoek, alsook de datum waarop zij werd opgesteld. Ze bevat evenmin enige informatie over de manier waarop ze werd afgeleverd, daar het strookje hiertoe onderaan ontbreekt, noch over de zaak in het kader waarvan u zich diende aan te bieden.

Daar komt nog bij dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat in de Noordelijke Kaukasus iedereen tegen betaling eender welk document kan kopen van ambtenaren.

Hierdoor wordt de waarachtigheid van deze convocatie op uw naam ernstig ondermijnd, wat de geloofwaardigheid van uw verklaring vervolgd te worden door de autoriteiten in Tsjetsjenië enkel verder onderuit haalt.

Voorts wist u niet wanneer u precies werd opgeroepen luidens deze convocatie op uw naam, noch in welke hoedanigheid u diende te verschijnen en bij welke persoon u zich diende aan te melden. Deze gegevens staan nochtans uitdrukkelijk op de door u neergelegde convocatie vermeld.

U verklaarde dat u werd opgeroepen aan de hand van deze convocatie, daar sinds 2001 door de RUBOP een strafzaak tegen u werd opgestart, die nog steeds lopende zou zijn.

U legde echter geen enkel overtuigend begin van bewijs voor dat aantoonde dat u effectief strafrechtelijk vervolgd wordt door de Tsjetsjeense autoriteiten. U wist verder niet of iemand zich is gaan aanbieden in uw plaats, noch wat de reactie was van de betrokken dienst die u aan de hand van deze convocatie had opgeroepen, nadat u zich niet hebt aangemeld. U wist evenmin of na deze convocatie nog andere convocaties op uw naam werden afgeleverd (CGVS, p. 13-15).

Dergelijke onwetendheid in verband met de persoonlijk aan u gerichte convocatie, die u voorlegt ter staving van uw asielaanvraag, is niet aannemelijk en ondermijnt verder de ernst van de door u verklaarde vrees ten opzichte van de autoriteiten in uw herkomstland.

Daarnaast kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw verklaring strafrechtelijk vervolgd te worden door de autoriteiten van de Ingoesjetische republiek nadat u er gevochten had met een inwoner in 1997, wiens familieleden bij de Ingoesjetische RUBOP werkten.

U bleef immers ook op dit punt onaannemelijk vaag en inconsistent en er werd in dit verband in uw hoofde een manifest gebrek aan interesse vastgesteld met betrekking tot het verdere verloop van deze problemen.

Zo verklaarde u aanvankelijk dat u in 1991 en 1992 in Ingoesjetië, waar u een appartement huurde, verbleef, en dat u in die periode vervolgd en opgespoord werd door de Ingoesjetische RUBOP.

Toen u werd gevraagd waarom u in 1991 en 1992 vervolgd werd door deze dienst, antwoordde u dan weer dat u in 1996, minstens vier jaar later, in Ingoesjetië in een vechtpartij betrokken raakte met een inwoner aldaar en de Ingoesjetische RUBOP sindsdien een zaak tegen u had geopend.

Toen u werd gevraagd of u na 1996 nog problemen hebt gekend met de Ingoesjetische autoriteiten, antwoordde u van niet, daar u sindsdien niet meer naar Ingoesjetië bent geweest.

Wel beweerde u dat de Ingoesjetische RUBOP uw naam als medeplichtige van een vechtpartij zou hebben doorgegeven aan de Tsjetsjeense RUBOP.

Nadien verklaarde u dan weer dat tijdens uw verblijf in Ingoesjetië in 2001 uw appartement er in de gaten werd gehouden en de Ingoesjetische RUBOP u er na een paspoortcontrole is beginnen vervolgen, wat niet in overeenstemming kan worden gebracht met uw verklaring dat de Ingoesjetische

RUBOP reeds in 1996 een zaak tegen u had geopend en u na 1996 niet meer bent teruggekeerd naar de Ingoesjetische republiek.

Toen u werd gewezen op uw eerdere verklaring, antwoordde u dan weer dat het conflict waardoor uw problemen met de Ingoesjetische autoriteiten aanvingen plaatsvond in 1997 in plaats van 1996, dat dit reeds lang geleden gebeurde en u zich de zaken niet precies herinnert (CGVS, p. 18).

Deze uitleg kan de vastgestelde tegenstrijdigheid aangaande uw verblijf in Ingoesjetië in 2001 echter geenszins opheffen.

Daarnaast verklaarde u aanvankelijk dat de strafzaak die de Ingoesjetische autoriteiten hadden geopend naar aanleiding van uw vechtpartij met een burger aldaar nog steeds niet werd afgesloten, maar dat men onlangs geld zou hebben betaald opdat de zaak wel zou worden stopgezet.

Toen u nadien opnieuw werd gevraagd of deze zaak tegen u inmiddels werd afgesloten, gaf u dan weer aan dit niet te weten en stelde u dat de zaak misschien reeds verjaard is omdat het al lang geleden gebeurde.

Nadien verklaarde u dat uw familie inmiddels 5000 dollar betaalde opdat de zaak tegen u werd afgesloten, maar dat u niet weet of zij hierna effectief werd stopgezet. U hebt hier opmerkelijk genoeg geenszins verder naar geïnformeerd (CGVS, p. 18, 22).

Ten slotte slaagde u er niet in enig begin van bewijs neer te leggen dat aantoonde dat de Ingoesjetische autoriteiten effectief een strafrechtelijke zaak tegen u hadden opgestart.

Daar ook dit element raakt aan de kern van uw asielrelaas, kan redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hieromtrent gedetailleerde en consistente informatie kon verschaffen, of minstens meer interesse aan de dag zou hebben gelegd met betrekking tot het verdere verloop van deze problemen, wat in casu niet het geval was.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast.

Ten slotte maakt u niet aannemelijk dat u uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit in uw herkomstland ernstig in gevaar is, omdat de familie van uw eerste vrouw nog steeds uit zou zijn op wraak tegen u.

Zij vooreerst opgemerkt dat dit probleem aanving toen u uw eerste vrouw in maart 2004 verliet, doch dit u er voor uw vlucht in november 2008, maar liefst vier jaar later, nog niet toe had aangezet uw land, en zelfs niet uw dorp, waar de familie van uw eerste vrouw eveneens woonde, te verlaten.

Daarnaast zij er opnieuw op gewezen dat u na uw eerste vlucht nog terugkeerde naar uw herkomstland, waar u vervolgens nog meer dan drie jaar hebt verbleven. Hoewel u in deze periode voornamelijk bij uw oom in de provincie Rostov hebt verbleven, keerde u nog regelmatig terug naar uw woonplaats in Tsjetsjenië om er uw familie te bezoeken (CGVS, p. 2-6, 23-24; DVZ, verklaring, vraag 11).

Deze elementen ondermijnen bijgevolg ook de ernst van uw vrees jegens de familie van uw eerste vrouw.

Bovendien verklaarde u zelf dat dit probleem gedeeltelijk opgelost is geraakt, dat het niet deel uitmaakt van de hoofdredenen van uw vlucht uit uw herkomstland, dat u het als een klein probleem beschouwt, en dat u meende dat u dit probleem zelf zou kunnen oplossen (CGVS, p. 23-24).

Verder kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaarde clandestiene afreis van Rusland naar België, toen u een tweede keer uw land ontvluchtte.

U verklaarde dat u per wagen naar Oekraïne reisde, waar u vervolgens een tijd te voet bent gegaan om de Oekraïens-Tsjechische of de Oekraïens-Slovaakse grens over te steken, waarna u overstapte in een andere wagen, waarmee u naar België reisde. U was onderweg van Rusland naar België niet in het bezit van een geldig reisdocument om de Schengenzone binnen te komen en u werd onderweg niet persoonlijk gecontroleerd (CGVS, p. 12-13, 15-16).

Deze uitleg is weinig aannemelijk.

Uit informatie waar het Commissariaat-generaal over beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke controles worden uitgevoerd, waarbij hoogtechnologische apparatuur wordt gebruikt. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone te betreden, zonder persoonlijk gecontroleerd te worden.

Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u te voet, zonder persoonlijke identiteitscontrole, de EU zou zijn binnengekomen (CGVS, p. 15-16).

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Russisch internationaal paspoort, waarvan u verklaarde dat dit reeds vervallen was en u niet meer weet waar het zich bevindt (CGVS, p. 13), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent of de EU bent binnengekomen, verborgen te houden.

Hierdoor wordt uw algehele geloofwaardigheid verder aangetast.

Deze vaststelling heeft bovendien ook implicaties voor de aannemelijkheid van de afwezigheid van uw Russisch binnenlands paspoort, het identiteitsdocument van een Russisch staatsburger bij uitstek.

U verklaarde uw intern paspoort bij u thuis in Tsjetsjenië te hebben achtergelaten of te hebben kwijtgespeeld, u herinnerde het zich niet meer. Er zou zich wel nog een kopie van uw intern paspoort bij u thuis in Tsjetsjenië bevinden (CGVS, p. 12).

Het is vooreerst uiterst opmerkelijk dat u, die uw land was ontvlucht en op weg was naar België om zich vervolgens voor een tweede keer te beroepen op internationale bescherming, een dergelijk belangrijk identiteitsdocument niet hebt meegenomen.

U kreeg vijf werkdagen de tijd na uw gehoor op het Commissariaat-generaal om uw Russisch paspoort, of minstens een kopie van alle bladzijden van dit paspoort, neer te leggen.

Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal nog steeds niets ontvangen.

Gezien bovenstaande vaststellingen bestaat het vermoeden dat u ook uw Russisch binnenlands paspoort bewust achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventuele woonregistratie of informatie over de uitreiking van een Russisch internationaal paspoort, verborgen te houden.

Hierdoor wordt uw algehele geloofwaardigheid verder ondermijnd.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Uit voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Uw rijbewijs en uw huwelijksakte bevatten louter informatie over uw identiteit en uw huwelijk, die niet betwist wordt.

Volledigheidshalve zij opgemerkt dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw vrouw, (M.M.) (O.V. 6.526.928), een beslissing genomen werd tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat ook haar asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend.

Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 29 november 2013 (zie p. 5, 6) een schending aan van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, een schending van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

Met betrekking tot zijn paspoort voert verzoeker aan dat uit de door de commissaris-generaal aan het administratief dossier toegevoegde informatie dienaangaande blijkt dat "almost everybody can receive passport/s thanks to help of his/her relatives or friends working in proper governmental institutions". Verzoeker laat gelden dat hij uitgelegd heeft dat hij zijn paspoort bekwaam met de hulp van vrienden. Hij voegt bij zijn verzoekschrift fotokopie van zijn paspoort en verklaart dat hij niet in de mogelijkheid was dit eerder voor te leggen.

Vervolgens voert verzoeker aan dat er geen sprake is van tegenstrijdigheden in zijn relaas. Hij stelt dat het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken zeer beperkt is waarbij alleen de hoofdlijnen van het relaas mogen aangebracht worden.

Het verhoor op het Commissariaat-generaal is veel uitgebreider waardoor er meer kans is op verwarring; hij voegt er aan toe dat er ook sprake is van feiten die van het jaar 1997 dateren. Verzoeker bevestigt dat hij Polen is ontvlucht uit vrees voor zijn leven.

Hij verklaart dat toen zijn asielaanvraag in Polen nog lopende was, "*werden twee Tsjetsjeense vrienden uit Polen gehaald en verdwenen zij*" (zie het verzoekschrift, p. 8).

Verzoeker verklaart dat hij vreesde dat de Kadyrovtsi te weten waren gekomen dat hij zich in Polen bevond en dat hij daarop naar zijn geboortedorp Kerla Yurt terugkeerde om afscheid te nemen van zijn zieke moeder die korte tijd daarna overleed.

Omtrent de bedragen die betaald werden om hem vrij te kopen, wijst verzoeker erop dat een eerste maal 1000 dollar en twee wapens betaald werden, de tweede maal 1000 dollar, de derde maal 3000 dollar, de vierde maal 4000 dollar en de laatste maal 200.000 roebel (omgerekend 5000 dollar). De verwarring omtrent deze bedragen ontstond volgens hem door de omrekening van dollar naar roebel, zodat er geen sprake is van een tegenstrijdigheid.

Verzoeker wijst erop dat hij een convocatie heeft neergelegd ter staving van zijn asielrelaas die hij ontvangen heeft na zijn vertrek uit Tsjetsjenië.

Hij stelt dat het in hoofde van de commissaris-generaal onredelijk is om van hem uitgebreide details te verwachten over de inhoud en herkomst van dit stuk aangezien hij zich reeds in België bevond toen dit stuk hem bereikte. Verzoeker voert ook aan dat hij niet verantwoordelijk is voor de inhoud van dit stuk en voor het ontbreken van een hoofding en datum gezien hij niet degene is die de convocatie heeft opgesteld.

Aangaande zijn reisweg voert verzoeker aan dat mensensmokkel een verborgen maar aanwezige criminele tak in Tsjetsjenië is. Hij stelt dat hij geen andere keuze had dan via deze manier naar België te vluchten.

Hij stelt dat het vanwege de commissaris-generaal niet redelijk is om zijn asielaanvraag af te wijzen omdat er omtrent een en ander van zijn reisweg geen geloof word gehecht.

Hij herhaalt dat hij zijn land van herkomst verlaten heeft uit vrees voor zijn leven. Hij herhaalt dat de werkwijze van de smokkelaar geen afbreuk mag doen aan de geloofwaardigheid van zijn relaas en de beslissing van de commissaris-generaal niet negatief mag beïnvloeden.

Verder vraagt verzoeker zich af waarom de neergelegde documenten niet volstaan en laat gelden dat hij aan de verplichting om, waar mogelijk, zijn asielrelaas met documenten te staven, heeft voldaan.

Verzoeker wijst erop dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht uit vrees voor zijn leven, dat hij steeds van goede wil is geweest en correcte verklaringen heeft afgelegd bij zijn verhoor op het Commissariaat-generaal.

Volgens hem is het duidelijk dat hij een doelwit vormt en dat er in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging bestaat. Verzoeker stelt niet te begrijpen dat de commissaris-generaal kan erkennen dat er in Tsjetsjenië een gevaarlijke situatie heerst en tegelijkertijd zijn asielaanvraag afwijst.

Hij stelt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van zijn asielaanvraag immers met alle elementen rekening dient te houden.

Uit de acties van de commissaris-generaal blijkt volgens verzoeker zeer duidelijk dat ze erop gericht zijn de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren zonder grondig onderzoek van zijn individueel asielrelaas.

Verzoeker voert aan dat hem dwingen naar Tsjetsjenië terug te keren, een schending betekent van artikel 3 EVRM gezien de situatie in Tsjetsjenië nog steeds zeer gevaarlijk is en de autoriteiten er niet in slagen om de veiligheid van de burgers te waarborgen.

Verzoeker verwijst naar verschillende rapporten van mensenrechtenorganisaties, die volgens hem bevestigen dat de situatie in Tsjetsjenië nog steeds zeer gevaarlijk is en dat de Tsjetsjeense autoriteiten bekend zijn omwille van hun corruptie. Bovendien zo stelt verzoeker wordt hij gezocht door de lokale autoriteiten en vormt hij een doelwit.

Volgens verzoeker wordt in de beslissing van de commissaris-generaal niet gemotiveerd waarom hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Hij verwijst naar artikel 3 EVRM en meent dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst, slachtoffer zal worden van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen of ernstige bedreigingen van zijn leven of persoon.

Verzoeker vraagt aan de Raad om de beslissing van de commissaris-generaal te hervormen en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen; minstens het dossier terug te zenden naar de commissaris-generaal voor verder onderzoek.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift recente mediaberichtgeving met betrekking tot de situatie in Tsjetsjenië, onder andere van verschillende mensenrechtenorganisaties, (zie inventais, stuk 3) en een kopie van zijn paspoort (stuk 4).

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

Uit het verhoorverslag van 2 oktober 2013 blijkt dat verzoeker in het jaar 2008 een eerste keer zijn land van herkomst verliet en op 12 november 2008 in Polen een asielaanvraag indiende (zie p. 3).

Verzoeker doorliep de asielprocedure in Polen echter niet volledig en keerde een half jaar later, in 2009, vrijwillig naar zijn land van herkomst terug omdat hij vreesde dat de autoriteiten van zijn land van herkomst op de hoogte waren van zijn aanwezigheid in Polen en er twee mensen aldaar naar zijn geboortestreek werden meegenomen en nog altijd vermist zijn (zie p. 3, 4).

Verzoeker keerde eerst een week terug naar zijn woning in Tsjetsjenië om zich vervolgens bij zijn oom in de provincie Rostov te vestigen, terwijl hij wel nog geregeld naar Tsjetsjenië terugkeerde om familieleden te bezoeken (zie p. 3-7).

De Raad neemt niet aan dat verzoeker nadat hij in 2008 zijn land van herkomst omwille van bepaalde moeilijkheden is ontvlucht, en daarom internationale bescherming vraagt in Polen, daarna vrijwillig naar zijn land van herkomst terugkeert, meer bepaald naar de regio waar hij de meeste problemen had gekend, alvorens zich ervan te vergewissen of zijn asielaanvraag al dan niet wordt ingewilligd. Uit het verhoorverslag blijkt niet dat verzoeker louter naar Tsjetsjenië terugkeerde omdat zijn moeder ziek was.

Verder komen verzoekers verklaringen op het Commissariaat-generaal omtrent het aantal keer dat hij werd vastgehouden, over de duur van deze vasthoudingen en over de bedragen die telkens betaald werden om hem vrij te krijgen, niet overeen met de verklaringen die hij hieromtrent aflegde voor de Dienst Vreemdelingenzaken.

Van een asielzoeker die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen voor de vlucht uit zijn land. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste asielgesprek, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat de "vragenlijst" niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan worden aangenomen dat verzoeker wezenlijke als het aantal keer dat hij werd vastgehouden, de respectievelijke duur van deze vasthoudingen en de bedragen die voor zijn vrijlating werden betaald, correct zou hebben vermeld.

In zijn verzoekschrift komt verzoeker niet verder dan het opsommen van de bedragen die betaald zouden zijn voor zijn vrijlating en de uitleg dat er bij het verhoor verwarring ontstaan is wegens het omzetten van deze bedragen van dollar naar roebel.

Het louter aanduiden naderhand van één versie onder de verschillende, maakt deze tegenstrijdigheden niet ongedaan. Gelet op het belang van deze elementen kan bovendien redelijkerwijze verwacht worden dat verzoeker in staat is de bedragen op een juiste wijze consequent weer te geven.

De beslissing stelt dan ook terecht: *"Verder wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnd, daar u onaannemelijk vage, inconsistente en tegenstrijdige verklaringen aflegde met betrekking tot uw verklaarde problemen met de autoriteiten in Tsjetsjenië.*

Zo verklaarde u aanvankelijk dat u in Tsjetsjenië drie tot vier tot vijf keer in totaal werd aangehouden. Daarna verklaarde u dan weer dat u zelfs zes of misschien zeven keer in totaal werd aangehouden (CGVS, p. 16). Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) vermeldde u daarentegen tot twee keer toe dat u vier keer werd aangehouden, namelijk in 2001, in 2003, in 2007 en in 2008 (DVZ, vragenlijst, vraag 3.1 en 3.5). Toen u werd gewezen op uw eerdere verklaring op de DVZ dat u slechts vier keer werd aangehouden, antwoordde u dat u toen niet uitdrukkelijk werd gevraagd hoeveel keer u werd aangehouden en u vervolgde dat u vier tot vijf keer in totaal werd aangehouden, hoewel u niet wist hoeveel keer u precies werd aangehouden (CGVS, p. 16). Dit neemt nog steeds niet weg dat u op de DVZ tot twee keer toe slechts vier aanhoudingen vermeldde en beschreef. Op het Commissariaat-generaal vermeldde u dat u, behoudens in 2001, in 2003, in 2007 en in 2008, ook in mei of in de zomer van 2005 werd aangehouden door de politie van het Groznenskiy district, toen u maar liefst vijf tot zeven dagen werd vastgehouden en hierbij opnieuw ernstig werd gefolterd (CGVS, p. 19-20). Het is uiterst merkwaardig dat u op de DVZ geen enkele melding maakte van deze aanhouding, doch er wel tot twee keer toe uw vier overige aanhoudingen opsomde (DVZ, vragenlijst, vraag 3.1 en 3.5). Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u verder dat u in november 2001 een eerste keer en in 2003 een tweede keer door de Russische Veiligheidsdienst (FSB) werd aangehouden, telkens aan een controlepost, en dat u bij uw eerste aanhouding zes dagen lang werd vastgehouden en bij uw tweede aanhouding na twee dagen werd vrijgelaten (CGVS, p. 16-17). Op de DVZ verklaarde u daarentegen dat u bij uw eerste aanhouding in 2001 twee dagen lang werd vastgehouden en bij uw tweede aanhouding in 2003 pas na zes dagen werd vrijgelaten (DVZ, vragenlijst, vraag 3.1). Toen u werd gewezen op uw eerdere verklaring op de DVZ, antwoordde u dat u het toen misschien verkeerd had gezegd en herhaalde u dat u de eerste keer zes dagen werd vastgehouden en de tweede keer na twee dagen werd vrijgelaten (CGVS, p. 17), wat deze vastgestelde tegenstrijdigheid enkel bevestigt. Daarnaast wist u niet hoe lang u precies werd vastgehouden na uw derde aanhouding door de politie van het Groznenskiy district in 2003. U verklaarde dat u toen vijf tot zes tot zeven dagen werd vastgehouden, maar dat u het zich niet precies herinnert (CGVS, p. 19). U wist evenmin hoe lang u precies werd vastgehouden na uw vierde aanhouding door de politie van het Groznenskiy district in december 2007. U verklaarde immers dat u toen ofwel vijf ofwel tien dagen werd vastgehouden. U gaf aan dat u toen alleszins lang werd vastgehouden (CGVS, p. 20). Nadien verklaarde u dan weer dat u toen vijf tot zes tot zeven dagen werd vastgehouden (CGVS, p. 21). Op de DVZ verklaarde u nog dat

u in 2007 tien dagen werd vastgehouden door de politie van Grozny (DVZ, vragenlijst, vraag 3.1). Verder verklaarde u dat u na uw laatste aanhouding eind augustus 2008, toen u opnieuw werd aangehouden door de politie van het Groznyenskiy district, niet lang werd vastgehouden, namelijk twee tot drie dagen, hoewel u dit zich niet precies herinnerde (CGVS, p. 21). Op de DVZ verklaarde u daarentegen dat u in 2008 maar liefst tien dagen werd vastgehouden door de politie van Grozny (DVZ, vragenlijst, vraag 3.1). Toen u werd geconfronteerd met uw eerdere verklaring op de DVZ, antwoordde u dat u na één van uw aanhoudingen door de politie van het Groznenskiy district tien dagen werd vastgehouden, maar u herinnerde zich niet meer wanneer dit gebeurde (CGVS, p. 21-22), wat ook deze vastgestelde tegenstrijdigheid geenszins opheft. Zij bovendien opgemerkt dat u op de DVZ verklaarde dat u zowel na uw aanhouding in 2007 als na uw aanhouding in 2008, d.i. na twee aanhoudingen, tien dagen werd vastgehouden (DVZ, vragenlijst, vraag 3.1).

Voorts verklaarde u dat uw familie u na uw eerste aanhouding in november 2001 kon vrijkopen door 1000 euro en twee wapens te betalen. Ook voor uw vrijlating na uw tweede aanhouding in 2003 diende uw familie 1000 euro te betalen, hoewel u verklaarde de precieze bedragen niet te kennen (CGVS, p. 19). Verder verklaarde u dat uw familie u na uw vierde aanhouding in december 2007 kon vrijkopen na het betalen van een bedrag van 200.000 roebel en na uw laatste aanhouding in augustus 2008, na het betalen van 5000 dollar (CGVS, p. 21-22). Op de DVZ verklaarde u daarentegen dat uw familie u in 2001 een eerste keer kon vrijkopen door 1000 dollar te betalen, een tweede keer in 2003 voor 3000 dollar, na uw aanhouding in 2007 voor 5000 dollar en na uw laatste aanhouding in 2008 voor 200.000 roebel (DVZ, vragenlijst, vraag 3.5), wat niet in overeenstemming kan worden gebracht met uw verklaringen op het Commissariaat-generaal hieromtrent. Toen u werd gewezen op het feit dat u op de DVZ andere bedragen opgaf die uw familie na uw verscheidene aanhoudingen diende te betalen, antwoordde u dat dit niet is uitgesloten en dat u de juiste volgorde waarop de verschillende borgsommen werd betaald niet kent (CGVS, p. 22), wat echter geen verschoonbare uitleg biedt voor de verschillende versies in uw verklaringen hieromtrent.

Daar deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kan redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hieromtrent gedetailleerde, consistente en coherente verklaringen aflegde, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaarde problemen met de autoriteiten in Tsjetsjenië verder onderuit gehaald."

Aangezien deze motieven steun vinden in het administratief dossier en pertinent zijn, worden zij door de Raad tot de zijne gemaakt.

Betreffende de door hem neergelegde convocatie laat verzoeker gelden dat hij niet verantwoordelijk is voor de inhoud ervan, noch voor het ontbreken van een hoofding en datum, omdat hij het document niet heeft opgesteld.

De Raad merkt op dat redelijkerwijze verwacht kan worden dat een dergelijk stuk, indien het werkelijk van een officiële instantie uitgaat, voorzien is van een hoofding en een datum, alsook informatie bevat over de manier waarop het werd afgeleverd of over de zaak in het kader waarvan men zich dient aan te bieden, *quod non in casu*.

Dit klemt des te meer daar uit informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat in de Noordelijke Kaukasus iedereen tegen betaling eerder welk document kan bekomen van ambtenaren.

De Raad wijst erop dat documenten bovendien slechts een ondersteunende waarde hebben, ze kunnen geloofwaardige verklaringen ondersteunen maar vermogen niet ongeloofwaardige verklaringen geloofwaardigheid te verlenen.

Verder wist verzoeker niet wanneer hij werd opgeroepen, in welke hoedanigheid hij diende te verschijnen en bij welke persoon hij zich diende aan te bieden volgens deze convocatie (zie p. 13, 14). Dat verzoeker zich in België bevond op het moment dat deze convocatie aankwam, is geen aannemelijke verklaring voor zijn onwetendheid. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat verzoeker op de hoogte is van de inhoud en de herkomst van documenten die hij zelf ter staving van zijn asielrelaas neerlegt.

Bovendien wist verzoeker niet wat de gevolgen van deze convocatie zijn geweest in zijn regio van herkomst (zie p. 14, 15), hoewel redelijkerwijze van een kandidaat-vluchteling kan worden verwacht dat deze ernstige pogingen onderneemt teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Dat verzoeker naliet dit te doen, getuigt van een gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen en situatie en keert zich tegen de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden vrees voor vervolging.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen enkel inhoudelijk verweer voert tegen de vaststellingen in de beslissing aangaande de door hem ingeroepen vrees voor vervolging in Ingoesjetjië of omwille van de familie van zijn eerste echtgenote.

De beslissing stelt dan ook terecht: *“Daarnaast kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw verklaring strafrechtelijk vervolgd te worden door de autoriteiten van de Ingoesjetische republiek nadat u er gevochten had met een inwoner in 1997, wiens familieleden bij de Ingoesjetische RUBOP werkten. U bleef immers ook op dit punt onaannemelijk vaag en inconsistent en er werd in dit verband in uw hoofde een manifest gebrek aan interesse vastgesteld met betrekking tot het verdere verloop van deze problemen. Zo verklaarde u aanvankelijk dat u in 1991 en 1992 in Ingoesjetië, waar u een appartement huurde, verbleef, en dat u in die periode vervolgd en opgespoord werd door de Ingoesjetische RUBOP. Toen u werd gevraagd waarom u in 1991 en 1992 vervolgd werd door deze dienst, antwoordde u dan weer dat u in 1996, minstens vier jaar later, in Ingoesjetië in een vechtpartij betrokken raakte met een inwoner aldaar en de Ingoesjetische RUBOP sindsdien een zaak tegen u had geopend. Toen u werd gevraagd of u na 1996 nog problemen hebt gekend met de Ingoesjetische autoriteiten, antwoordde u van niet, daar u sindsdien niet meer naar Ingoesjetië bent geweest. Wel beweerde u dat de Ingoesjetische RUBOP uw naam als medeplichtige van een vechtpartij zou hebben doorgegeven aan de Tsjetsjeense RUBOP. Nadien verklaarde u dan weer dat tijdens uw verblijf in Ingoesjetië in 2001 uw appartement er in de gaten werd gehouden en de Ingoesjetische RUBOP u er na een paspoortcontrole is beginnen vervolgen, wat niet in overeenstemming kan worden gebracht met uw verklaring dat de Ingoesjetische RUBOP reeds in 1996 een zaak tegen u had geopend en u na 1996 niet meer bent teruggekeerd naar de Ingoesjetische republiek. Toen u werd gewezen op uw eerdere verklaring, antwoordde u dan weer dat het conflict waardoor uw problemen met de Ingoesjetische autoriteiten aanvingen plaatsvond in 1997 in plaats van 1996, dat dit reeds lang geleden gebeurde en u zich de zaken niet precies herinnert (CGVS, p. 18). Deze uitleg kan de vastgestelde tegenstrijdigheid aangaande uw verblijf in Ingoesjetië in 2001 echter geenszins opheffen. Daarnaast verklaarde u aanvankelijk dat de strafzaak die de Ingoesjetische autoriteiten hadden geopend naar aanleiding van uw vechtpartij met een burger aldaar nog steeds niet werd afgesloten, maar dat men onlangs geld zou hebben betaald opdat de zaak wel zou worden stopgezet. Toen u nadien opnieuw werd gevraagd of deze zaak tegen u inmiddels werd afgesloten, gaf u dan weer aan dit niet te weten en stelde u dat de zaak misschien reeds verjaard is omdat het al lang geleden gebeurde. Nadien verklaarde u dat uw familie inmiddels 5000 dollar betaalde opdat de zaak tegen u werd afgesloten, maar dat u niet weet of zij hierna effectief werd stopgezet. U hebt hier opmerkelijk genoeg geenszins verder naar geïnformeerd (CGVS, p. 18, 22). Ten slotte slaagde u er niet in enig begin van bewijs neer te leggen dat aantoonde dat de Ingoesjetische autoriteiten effectief een strafrechtelijke zaak tegen u hadden opgestart. Daar ook dit element raakt aan de kern van uw asielrelaas, kan redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hieromtrent gedetailleerde en consistente informatie kon verschaffen, of minstens meer interesse aan de dag zou hebben gelegd met betrekking tot het verdere verloop van deze problemen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast. Ten slotte maakt u niet aannemelijk dat u uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit in uw herkomstland ernstig in gevaar is, omdat de familie van uw eerste vrouw nog steeds uit zou zijn op wraak tegen u. Zij vooreerst opgemerkt dat dit probleem aanving toen u uw eerste vrouw in maart 2004 verliet, doch dit u er voor uw vlucht in november 2008, maar liefst vier jaar later, nog niet toe had aangezet uw land, en zelfs niet uw dorp, waar de familie van uw eerste vrouw eveneens woonde, te verlaten. Daarnaast zij er opnieuw op gewezen dat u na uw eerste vlucht nog terugkeerde naar uw herkomstland, waar u vervolgens nog meer dan drie jaar hebt verbleven. Hoewel u in deze periode voornamelijk bij uw oom in de provincie Rostov hebt verbleven, keerde u nog regelmatig terug naar uw woonplaats in Tsjetsjenië om er uw familie te bezoeken (CGVS, p. 2-6, 23-24; DVZ, verklaring, vraag 11). Deze elementen ondermijnen bijgevolg ook de ernst van uw vrees jegens de familie van uw eerste vrouw. Bovendien verklaarde u zelf dat dit probleem gedeeltelijk opgelost is geraakt, dat het niet deel uitmaakt van de hoofdredekenen van uw vlucht uit uw herkomstland, dat u het als een klein probleem beschouwt, en dat u meende dat u dit probleem zelf zou kunnen oplossen (CGVS, p. 23-24).”* Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een kopie van zijn paspoort en stelt enkel dat hij niet in de mogelijkheid was om dit paspoort eerder bij te brengen.

In het kader van de op hem rustende medewerkingsplicht is het evenwel niet aanvaardbaar dat verzoeker geen bijkomende inlichtingen verschaft over de wijze waarop hij aan zijn paspoort geraakt is en over de reden van het laattijdig bijbrengen van dit paspoort.

Dit klemt des te meer daar verzoeker bij zijn verhoor op 2 oktober 2013 verklaarde niet meer te weten waar het paspoort zich bevond (zie p. 13).

Ook het feit dat verzoeker in 2008 een internationaal paspoort aanvraag, doet volgens de Raad afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden vervolging.

Zijn verweer dat hij dit paspoort bekwam dankzij de hulp van een kennis, wordt niet aangenomen gezien het immers werd opgesteld onder zijn identiteitsgegevens waardoor verzoeker zodoende aan zijn autoriteiten kenbaar maakte dat hij zijn land van herkomst wou verlaten.

Uit informatie die door de commissaris-generaal werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat elke aanvraag van een Russisch staatsburger tot het bekomen van een internationaal paspoort aan de Russische veiligheidsdienst FSB wordt voorgelegd, hetgeen niet te rijmen valt met de beweringen van verzoeker dat hij officieel door de Tsjetsjeense en Ingoesjetische autoriteiten wordt opgespoord.

De Raad hecht daarenboven geen bewijswaarde aan fotokopieën gezien deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn.

Ook kan er volgens de Raad geen geloof gehecht worden gehecht aan de door verzoekers voorgehouden reisweg naar België.

Verzoeker verklaarde dat hij op zijn reis van Rusland naar België niet in het bezit was van een geldig reisdocument om de Schengenzone binnen te komen en dat hij onderweg niet persoonlijk gecontroleerd werd (zie p. 12, 13, 15, 16). Uit de door de commissaris-generaal aan het administratief dossier toegevoegde informatie dienaangaande, blijkt evenwel dat aan de buitengrenzen van de Europese Unie en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengenzone, zeer strikte en persoonlijke controles worden uitgevoerd, zodat het quasi onmogelijk is de Europese Unie of de Schengenzone te betreden zonder persoonlijk gecontroleerd te worden.

Dat verzoeker met de hulp van een mensensmokkelaar reisde, mildert de strengheid van de grenscontroles niet.

Verzoekers ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot de door hem afgelegde reisweg doen ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag.

Gelet op wat voorafgaat, wordt aan het asielaanvraag van verzoeker geen geloof gehecht; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>)

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Uit informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt daarnaast dat er in Tsjetsjenië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Op basis van "COI Focus Tsjetsjenië. Veiligheidssituatie" van 24 juni 2013 stelt de Raad immers vast dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

De artikelen die verzoeker bijbrengt (zie verzoekschrift, stuk 3) gaan onder meer over de slachtoffers van de autoriteiten in Tsjetsjenië doch, gelet op het voorgaande, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij het slachtoffer is van problemen met de autoriteiten in Tsjetsjenië.

Het bijbrengen van algemene informatie kan hierin geen verandering brengen, aangezien verzoeker deze problemen *in concreto* aannemelijk dient te maken. Voor het overige blijkt uit deze artikelen evenmin dat er in Tsjetsjenië sprake is van een situatie van willekeurig geweld in het kader van een

internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Voormeld artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, quod non in casu.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend veertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE